

N:o 17.

Af Herr **Sven Nilsson** i Efveröd: *Angående ändring af 11 § i Kongl. Förordningen den 21 Mars 1862 om kommunalstyrelse på landet.*

Då den af mig vid sistlidne lagtima riksdag väckta motion (N:o 13) om begränsning af maximum för rösträtts utöfvande vid kommunalstämma på landet ej kom under Riksdagens pröfning, på grund deraf, att Lag-Utskottet ej upptog densamma till behandling, och då frågan således ännu står olöst, till ringa båtnad för en ganska stor del af landets kommuner, der klagomålen blifva större med hvarje dag, samt dessutom ropen från den tänkande allmänheten i landet allt mer och mer ger sig tillkänna för reformens genomförande, får jag, såsom en pligt emot samhället, helst då frågan är af den beskaffenheten att den ej hvarken bör eller kan falla, förr än den blifvit löst på ett för det allmänna ändamålsenligt och nyttigt sätt, ånyo upptaga densamma, med hopp om bättre lycka denna gång än föregående.

Då de skäl, som af mig i ofvan åberopade motion vid sistlidne riksdag anfördes, ännu kvarstå, till och med i förökad grad — hvilket bevisas bäst deraf, att ju längre vi fortskrida på samma bana, med ett envist bibehållande af rösträtten obegränsad, desto större och högljuddare blifva klagomålen — torde det ändå ej vara nödigt att här ånyo upprepa desamma, utan hänvisar jag i allo dertill.

Uti den åberopade motionen har jag dock endast föreslagit ett relativt maximum för rösträttens begränsning, men utaf skäl som jag funnit, dels uti de af Herr J. Rundbäck år 1870 och 1871 i Riksdagens Andra Kammare afgifna motioner (den förra N:o 87 och den sednare N:o 67) och dels genom den i öfrigt vunna erfarenheten att endast genom ett relativt maximum, med en tjugonedel af kommunens hela röstetal, en enda person eller ett bolag ändå kan öfverrösta hundraedels röstegande medlemmar samt till och med hela kommunen, anser jag det nu nödigt att jemväl föreslå, att, i likhet med hvad som redan eger rum för städerna, ett absolut maximum för landet äfven må komma

till stånd. Att bestämma gränsen så väl i det ena som det andra af dessa fall, är alltid svårt för att få det fullt rättvist, och torde det således vid nya författningars införande vara klokast att gå varsamt till väga, så att verkningarne af desamma må kunna blifva praktiserade och kända. Under sådana förhållanden torde en författning för landet, sådan som den nu redan befinnes för städerna, ej vara att befara, hvilken är både pröfvad och erkänd såsom god och nyttig. Men då måhända ett så stort steg på en gång kunde medföra opåräknade följder, och möjligen äfven inverka för mycket på de större röstegarnes rätt och bästa, har jag ansett mig böra bibehålla det relativa röstvärdet sådant det redan vid kommunal-lagarnes första tillkomst befanns för städerna, men att deremot det absoluta röstetalet bör begränsas vid den census, som enligt Riksdagsordningen finnes bestämd för valbarhet till ledamot af Första Kammaren, hvilket således skulle komma att utgöra högst 480 röster.

På grund af hvad jag sålunda haft äran andraga och i öfrigt med hänvisning till ofvan återopade motioner, får jag härigenom föreslå:

att II § i Kongl. Förordningen om kommunalstyrelse på landet, måtte få den förändrade lydelse, att röstvärdet skall beräknas efter det en hvar röstegande äsatta fyrktal. Dock må ej någon utöfva rösträtt för större antal röster, än som svarar emot en tjugonedel af kommunens hela röstetal efter röstlängden, och ej i något fall till mer än 480 röster.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 24 Januari 1872.

Sven Nilsson

i Efveröd.